

DOCUMENTE INEDITE REFERITOARE LA PROFESORUL
UNIVERSITAR ILIE BĂRBULESCU

RODICA ANGHEL, RODICA RADU

Atentatul de la Sarajevo a găsit oficial România în tabăra Puterilor Centrale, în urma tratatului încheiat în 1893 și reînnoit în 1896, 1899, 1902, 1913, dar cu tendințe de apropiere de Antantă. Conjunctura politică creată de izbucnirea războiului a obligat România de a aborda modalitatea cea mai favorabilă pentru menținerea suveranității, independenței și realizarea idealului național. Declarația de neutralitate a fost considerată de poporul român ca provizorie iar guvernul a adoptat o poziție activă, urmărind cu asiduitate obținerea unor garanții sigure pentru eliberarea teritoriilor locuite de români¹.

În aceste împrejurări și profesorii Universității ieșene au fost puși în situația de a lua atitudine față de evenimentele politice, față de căile pe care să le urmeze România pentru realizarea dezideratelor ei. Între cei ai căror atitudine a suscitât vii discuții, fie în cercurile universitare, fie în cadrul larg al opiniei publice, au fost profesorii Constantin Stere și Ilie Bărbulescu.

Încă din 1905, Ilie Bărbulescu ilustra în mod strălucit catedra de slavistică în urma recomandării elogioase a profesorului Alexandru Philippide, care în raportul înaintat rectorului Universității, la 1 decembrie 1905, remarcă că: „De cînd am fost însărcinat cu facerea de rapoarturi asupra candidaților la catedre universitare pe baza operelor, acum întîiași dată am avut a face cu un candidat care într-adevăr se prezintă cu opere de mare valoare”².

Deși recunoscut ca o marcantă personalitate a lingvisticii românești³, ca un profesor cu o bogată activitate didactică, declanșarea primului război mondial va aduce o schimbare în opinia cercurilor universitare față de personalitatea sa.

Această opinie a fost influențată de atmosfera generată de frământările studențești întreținute de „Centrul studențesc din Iași”, al cărui președinte era

¹ Vezi Maciu V., *La Roumanie et la politique des grandes puissances à la veille de la Première Guerre mondiale (octobre 1912 — août 1914)*, în *Rèvue Roumaine d'histoire*, București, 1976, 15, nr. 4, p. 719—734; Cristian V., *Considerații privind locul României în relațiile internaționale după cucerirea independenței (1878—1914)*, în „Analele Științifice ale Universității „Al. I. Cuza” — Iași, Istorie, 1977, p. 31—37; Nastovici Ema, *Intensificarea acțiunilor diplomatice pentru atragerea Bulgariei și României după intrarea Italiei în război alături de Antantă*, în „Analele Universității București, filozofie, istorie, drept 1976, nr. 25, p. 87—94; Rădulescu — Zoner Șerban, *România și Tripla Alianță la începutul secolului al XX-lea 1900—1944*, București, Ed. Litera, 1977; Platon Gh., *Desăvârșirea unității de stat — principal obiectiv al politicii românești în a doua jumătate a sec. XIX și la începutul sec. al XX-lea*, în *Anuarul Institutului de istorie și arheologie „A. D. Xenopol” — Iași, 1978, 15, p. 233—242; Cazan Gh. N., România și Tripla Alianță 1878—1914*, București, Ed.-șt. și enciclopedică, 1979; Nastovici Ema, *România și Puterile Centrale între anii 1914—1916*, București, Ed. politică, 1979; Campus Eliza, *Din politica externă a României. 1913—1947*, București, Ed. politică, 1980.

² Arh. St. Iași, fond *Universitatea „Al. I. Cuza” Iași*, Rectorat, dosar 3/1904—1905, f. 28.

³ Vezi „*Sesiunea omagială de comunicări — Ilie Bărbulescu*”, în *Analele științifice ale Universității „Al. I. Cuza” — Iași, Lingvistică, tom 17, 1971, p. 1—5.*

Gr. T. Popa, care vizau pe filogermani și cărora le-au căzut victimă Constantin Stere⁴, obligat să demisioneze în iunie 1916 din funcția de rector⁵, și Ilie Bărbulescu.

„Părerile sale rătăcite, cuvintele dușmănoase rostite în contra acțiunii pentru unitate națională, în contra armatei, în contra solidarității cu durerile și aspirațiile neamului”⁶ vor determina studențimea ieșeană, într-o moțiune din 8 decembrie 1914, să ceară să i se ridice demnitatea de membru onorific al „Centrului studențesc”, ca „nefiind demn de ea”⁷.

Profund afectată de declanșarea conflagrației mondiale, viața universitară ieșeană continuă în condițiile dificile ale războiului, timp în care profesorul Ilie Bărbulescu, alături de alte cadre didactice universitare, își face datoria la catedră.

După încheierea operațiilor militare și realizarea idealului național, în urma decretului regal nr. 441/21 ianuarie 1919, privitoare la profesorii care manifestaseră o „atitudine antinațională” în timpul războiului, se reiau discuțiile și în legătură cu situația profesorului Ilie Bărbulescu. În ședința Marei Uniuni Colegii universitare din 7 martie 1919, în urma discuțiilor purtate, se adoptă o moțiune a profesorilor care, dezaprobind poziția sa, declară incidentul închis „față cu regretele exprimate de dl. profesor I. Bărbulescu pentru atitudinea sa în timpul războiului /.../ întrucît D-sa recunoaște că a făcut o greșeală”⁸.

Peste ani, în 1938, în contextul discuțiilor purtate pentru recomandarea lui George Ivașcu la Școala Română din Franța, Traian Bratu, rectorul Universității, readuce în discuție „greșelile” profesorului Ilie Bărbulescu, reamintind declarația pe care el o făcuse în Consiliul profesoral al Facultății de litere din 1919: „Prin 1918, dl. Bărbulescu a fost acuzat de trădare. În discuțiile care au avut loc pe această chestie cu am făcut o declarație și anume: O fi greșit Ilie Bărbulescu, dar este cu desăvîrșire exclus ca profesorul Bărbulescu să se fi gîndit să-și vîndă țara. Numai pentru părerea lui că mergînd alături de Puterile Centrale s-ar fi putut aranja mai bine interesele țării noastre, nu-l putem decapita. Și eu nu puteam admite ca pentru o greșeală de gîndire să fie scos din învățămînt un profesor onest și cinstit cu el însuși. Astfel am protestat atunci, iar într-un Consiliu de facultate am izbutit să se ia hotărîrea de a nu se mai vorbi de ‘trădare’”⁹.

Cîteva documente, aflate în curs de inventariere în patrimoniul Muzeului de istorie a Moldovei, aduc dovada că așa-zisa „atitudine antinațională”, îndreptată mai ales împotriva armatei române, a profesorului Ilie Bărbulescu, trebuie reconsiderată. Este vorba de un set de 13 fotocopii după cîteva schițe descoperite în caietele de memorii în manuscris a lt. colonelului Scarlat Constantinov, referitoare la campania din 1916—1918¹⁰. Un număr de 5 desene, datate decembrie 1916—ianuarie, februarie 1917, poartă semnătura lui Ilie Bărbulescu, autentificată de noi prin compararea cu semnătura aceluiași de pe diverse acte din Arhiva Universității din Iași.

Toate cele 13 desene, realizate în peniță și creion, cu o tușă destul de stîngace, denotînd o mînă de neprofesionist, surprind aspecte din viața de pe front a Regimentului 53 Infanterie, divizia a 15-a a Armatei a III-a.

Este greu de demonstrat și nici nu este în intenția noastră, că aceste desene ar fi fost executate de profesorul însuși. Este posibil ca acestea să fi fost realizate de un participant la acțiunile regimentului amintit și să fi ajuns în posesia

⁴ Stelian Neagoe, *Triumful rațiunii împotriva violenței*, Ed. Junimea Iași, 1977, p. 56—60.

⁵ Arh. Șt. Iași, fond cit., dosar 3/1916, f. 86.

⁶ Arh. Șt. Iași, fond Universitatea „Al. I. Cuza” — Iași, Facultatea de litere — corespondență, dosar 4/1919, f. 22 verso.

⁷ Arh. Șt. Iași, fond Universitatea „Al. I. Cuza” — Rectorat, dosar 1/1915 f. 12.

⁸ *Ibidem*, dosar 23/1919, f.

⁹ Arh. Șt. Iași, fond Universitatea „Al. I. Cuza” — Iași — Facultatea de litere, dosar 13/1933—1938, f. 72.

¹⁰ Rodica Radu, Maria Humnic-Teclean, *Un document inedit referitor la campania din 1916—1918*, în *Revista muzeelor*, nr. 9/1980, p. 48—52.

profesorului. De la acesta le-a împrumutat, probabil, Scarlat Constantinov, comandant al batalionului I al regimentului, prieten cu profesorul ¹¹, care le-a fotografiat în dorința de a le folosi ca material ilustrativ pentru publicarea memoriilor sale. Oricine ar fi fost însă autorul lor, semnătura profesorului Bărbulescu pe aceste desene vorbește de la sine despre interesul acestuia față de acțiunile armatei române, despre prețuirea jertfei și sacrificiului soldaților pe câmpul de luptă. „Post de comandă — sector Sticlărie (Putna)”, „În repaos”, „Tranșee ocupate pe dealul Pietricele, jud. Putna”, „Post de comandă — Șaua Popii (Hârja)”, „Distribuirea pâinii pe front” etc. immortalizează cu nespuse căldură chipul soldatului român.

Nu se putea deci ca Ilie Bărbulescu, interesat de desfășurarea acestui eveniment crucial din istoria țării, de modul în care l-au trăit acești eroi anonimi, așa cum o dovedesc aceste desene ce i-au aparținut, să fi dovedit în fapt o „atitudine antinațională”.

Alte materiale prezente în arhiva Universității din Iași, implinesc cu noi aspecte profilul moral al cunoscutului lingvist.

Este vorba de memoriul alcătuit de Ilie Bărbulescu în vederea recomandării lui N. A. Bogdan (1858—1939), cunoscut pentru a sa *Monografie a orașului Iași* ¹², pentru a fi numit membru „honoris causa” al Universității ieșene ¹³, ca și de actul de donație a bibliotecii sale personale, bibliotecii Catedrei de slavistică ¹⁴.

Sigur că documentele prezentate aici nu sînt hotărîtoare pentru a ilustra activitatea didactică și științifică, în ansamblul ei, a profesorului Ilie Bărbulescu, dar ele sînt, credem, semnificative pentru personalitatea acestuia.

Anexa nr. 1

O. Tafrali
La Consiliu

Onorate Consiliu

Trăiește în Iașul nostru un om care în lunga-i viață de septuagenar și-a pus toată rîvna și puterile-i de muncă pentru ridicarea culturală și chiar științifică a orașului acesta universitar. Acest om e „publicistul” N. A. Bogdan cum el însuși își zice simplu și modest. Din roadele străduințelor sale cărturărești au tras foloase reale, progresînd nu numai știința și cultura Iașului ci și ale Moldovei și chiar ale țării întregi. Modestia lui fără pereche însă, l-a împins să stea în umbră și a așezat înaintea-i pe alții, pe obișnuiții îndrăzneți cari n-au făcut nici măcar un sfert din cite a lucrat el pentru cultura românească. Așa că azi cînd a trecut de 70 de ani și în chip natural se află spre sfîrșitul rodniciei sale vieți pentru obștea românească, în aceeași modestie trăiește parcă uitat de toți.

Universitatea din Iași și în deosebi Facultatea noastră de litere nu se cade, cred eu, să-l lase astfel în uitare: căci N. A. Bogdan prin activitatea sa de cercetător și scriitor a contribuit și el la împlinirea rosturilor științifice ale acestei Facultăți și ale Universității din Iași îndeobște. Nu se cade aceasta cu cît noi

¹¹ Cf. înf. familiei Constantinov-Iași.

¹² N. A. Bogdan, *Orașul Iași. Monografie istorică și socială*, Ed. II-a Iași, 1915, 522 p., 550 il.

¹³ Vezi Anexa nr. 1.

¹⁴ Vezi Anexa nr. 2. De altfel, tot profesorul Ilie Bărbulescu este cel care propune Consiliului profesoral al Facultății de litere, în ședința din 30 ianuarie 1934, să se acorde titlul de „doctor honoris causa” lui Gh. Ghibănescu, „Veneratul profesor care s-a ocupat foarte mult cu chestiuni de istorie românească și a muncit cu folos real în afară de Universitate” (Arh. Șt. Iași, fond *Universitatea „Al. I. Cuza” — Iași, Facultatea de litere*, dosar 13/1933—1938, f. 9).

universitarii avem în viață și o chemare morală (subl. în text) pe lângă cea de creatori și răspinditori de știință și cultură. Iar această chemare morală trebuie să ne impună a ne aduce aminte și de străduințele ajutătoare ale altora în domeniile noastre cărturărești.

De aceea îmi permit a vă reaminti în linii generale ce a făcut N. A. Bogdan pentru știința și cultura Iașului, ale Moldovei și ale României îndeobște.

Din propria-i pornire, văzînd că Iașul, fostă capitală a Moldovei și orașul care s-a jertfit pe sine pentru „Unire”, nu își are încă scrisă Istoria, s-a pus cu hotărîre la cercetarea ei și astfel a scris monografia istorică și socială despre Orașul Iași un volum în 4° de 552 pagini din care în 1913—1915 a apărut ediția a doua. Acest mare volum e o lucrare de știință, pe care nimeni altul n-a mai scris-o, nici înainte, nici după dînsul. Așa că astăzi, oricine vrea să cunoască viața istorică și socială a acestei capitale a Moldovei în curgerea vremurilor nu poate altfel decît din această operă a lui N. A. Bogdan.

Această însemnată lucrare îi creu un așa frumos nume între cărturarii noștri, încît pentru că Universitatea din Iași trebuia să ia parte la expoziția generală a României, în București, cu prilejul aniversării a 25 de ani de domnie a regelui Carol I, anume în 1906, N. A. Bogdan fiind solicitat de Senatul Universității noastre, al cărui rector era Const. Climescu a cercetat și a scris Monografia Universității din Iași de la înființarea ei pînă la 1906. Aceasta nu s-a tipărit însă din lipsă de fonduri; ea e un volum, manuscris de 1 049 pagini în folio. În ea, deci N. A. Bogdan a făcut pentru timpul de la 1860 cînd s-a creat Universitatea, pînă în anul expoziției 1906, ceea ce face pentru timpul de la 1906 încoace colegul nostru Ilie Minea. A făcut deci atunci o lucrare de universitar fără să fie în realitate.

Că Senatul Universității noastre nu se înșelase cînd a cerut concursul d-lui N. A. Bogdan ca să-i scrie această Monografie a Universității din Iași de la înființarea ei în 1860 pînă în anul jubiliar 1906 dovedește faptul că această lucrare a fost așa de superior concepută și lucrată încît juriul expoziției acelea din 1906 din București a premiat această Monografie cu „Hors Concours” și „Medalia de aur”.

Apoi, în 1916 i-a apărut la București o altă însemnată scriere istorică, atunci de actualitate cu titlul „Regele Carol I și a doua sa capitală”. Un volum în 4° de 660 de pagini, conținînd diferite realități istorico-politice cu privire la Iașul nostru [...].

Prin aceste scrieri cresc din ce în ce mai mult reputația lui N. A. Bogdan de profund cunoscător al Moldovei și vechii ei capitale. De aceea Comitetul Societății medico-naturaliste și a Muzeului istorico-natural din Iași, care societate și muzeu fuseseră întemeiate aici la 1830, voind să serbeze un jubileu al ei, apelează la N. A. Bogdan, ca acesta să cerceteze și să scrie istoricul acestei societăți de la origine pînă în acel an jubiliar. Și astfel a apărut acest volum cu acest titlu în Iași la 1919. Cuprinde documente, scripte și amintiri cu interpretările lor în 4° în 178 de pagini. De altfel, trebuie să spun că comitetul Societății care a apelat la d. N. A. Bogdan ca să scrie acest volum avea în alcătuirea sa și profesori din universitatea noastră.

Cum reputația de erudit a d-lui Bogdan crescuse mereu prin cele ce am arătat că a publicat, Ministerul Sănătății publice, al Muncii și Ocrotirilor Sociale, care voia să cunoască Asistența socială în Basarabia, apelează tot la d. N. A. Bogdan, ca să o cerceteze și scrie. Și astfel a apărut și volumul cu acest titlu, la București, în 1922.

Dar d. N. A. Bogdan a mai scris, în lunga sa viață, pe lângă lucrări care au un caracter de cercetare științifică, încă și altele de natură literară. Astfel, patru volume de Nuvele, Amintiri din teatru, Cronici, Versuri. Un volum de povești și bazaconii din Moldova de 352 pagini în editura Socec, care a ajuns la ediția a III-a în 1923. A scris Ana Doamna, dramă istorică în 5 acte. Alte piese de teatru, originale și prelucrări, Piese de teatru, 42 bucăți, traduse din franțuzește.

În sfîrșit, a creat și diriguî revista „Lupta pentru viață” o revistă sociologică și literară, care a apărut în două volume în 1903—1905. Aceasta n-a putut trăi mai mult, pentru că cei care au experiența acestor fel de publicații știu — e de tot greu, din punct de vedere material să se întrețină existența unei reviste. Totuși N. A. Bogdan a dus-o 2 ani.

Aceste scrieri dintre care unele științifice, iar altele literare, invederează celor de bună credință și pricepere cât de mult a lucrat N. A. Bogdan pentru ridicarea nivelului științific și cultural al Iașului, acesta pe de o parte și al Moldovei pe de alta. Ba am uitat să arăt mai sus, între lucrările-i științifice, încă una. Solicitat de Camera de Comerț și Sfat negustoresc din Iași, Bogdan a cercetat și scris Din trecutul comerțului moldovenesc și mai ales al celui ieșean, un volum de 188 de pagini apărut la Iași, în 1925. O lucrare istorică și aceasta.

Valoarea deosebită a acestor scrieri ale d-lui N. A. Bogdan [aceste aprecieri ne apar peste ani ca exagerate — n.n.s., R. A. și R. R.] se vede nu numai în conținutul lor însuși pe care trebuie să i-o recunoască cunoscătorii, dar și din solicitările repetate ce i-au fost adresate de diferite Instituții spre a le scrie. Căci, după ce a apărut monografia Orașul Iași, a apelat la dînsul Universitatea (subl. în text) ca să-i scrie Istoricul și l-a scris, după care a apelat la dînsul Societatea medico-naturalistă și a scris pentru aceasta Asistența socială în Basarabia, în sfîrșit a apelat la dînsul Camera de Comerț și sfatul negustoresc (subl. în text) și a scris și pentru aceștia Despre comerțul moldovenesc. Dacă scrierile acestea nu ar fi fost de valoare deosebită, desigur că nu ar fi apelat la dînsul atîtea Instituții publice una după alta. (subl. în text).

Domnilor colegi, socotind această bogată activitate a d-lui N. A. Bogdan pe tărîmul Istoriei și literaturii, vrednică de o deosebită considerare, îmi permit a vă ruga să binevoiiți a vă asocia la această prețuire a mea și a-i decerna titlul de Doctor honoris causa al Facultății noastre de Litere. Facultatea din Cernăuți, apreciînd munca de folclorist a d-lui Arthur Gorovei i-a acordat bucuroasă acest titlu. nu de mult, cu toate că activitatea de scriitor a acestuia nu e deloc superioară a lui Bogdan. (apreciere minimalizatoare — n.n.s. R. A. și R. R.).

[.]

Facultatea noastră de litere acordînd acum d-lui Bogdan titlul de „doctor honoris causa“ va arăta prin aceasta că știe și ea să răsplătească cu recunoșterea ei străduințele acestui om pentru Știința și Cultura românească.

Iași, iunie 1937

I. Bărbulescu

Arh. St. Iași, Fond Universitatea „Al. I. Cuza“, Facultatea de litere, dosar 3/1937, nepaginat.

Anexa nr. 2

La Consiliu

I. Iordan

Consiliul din 29 III 1939 a
luat act de prezenta. S-a fă-
cut adresa de mulțumire.

Domnule Decan

Retrăgindu-mă de la Catedra de Slavistică, pe care am ocupat-o ca profesor 33 de ani și de la care am produs cele mai multe scrieri ale mele, transmit și dăruiesc Bibliotecii acestei Catedre și Seminarului ei următoarele cărți, broșuri și altele :

1. În Biblioteca de la Facultate a Catedrei și Seminarului de Slavistică am depus deja, de mai multă vreme, 162 cărți și broșuri, cari nu mai încăpeau în Biblioteca mea de acasă. Acestea sînt proprietatea mea și trecute chiar sub numele meu într-un registru care se află acolo. Pe toate le dăruiesc Bibliotecii Catedrei și Seminarului de Slavistică.

2. În Biblioteca mea de acasă am 10 884 cărți și broșuri, pe cari acum le transmit Bibliotecii Catedrei de Slavistică și vă rog să binevoiți a delega pe cineva ca să i le predau și să le depue, sub supravegherea d-voastră, în Biblioteca de la Facultate a acestei Catedre. Aceste cărți sînt în cea mai mare parte ale mele, iar un număr, poate de 200—250 cărți, sînt ale Bibliotecii Catedrei. Pe acestea le-am adus acasă, în timpul cit am funcționat ca profesor pentru cursuri și lucrări științifice și de asta pentru unele din ele nici nu pot preciza cari sînt ale catedrei și cari ale mele, căci am uitat și nu le-am avut înregistrate. În orice caz, mîile ce le am, le dăruiesc Bibliotecii Catedrei și Seminarului. Acest total de 10 884 cărți și broșuri sînt unele fișate iar altele nu sînt fișate, ci numai catalogate (inventariate). Și iată cum un număr de 8 168 dintre ele sînt fișate pe 2 745 fișe, iar 2 716 (în cari intră și 52 cărți și broșuri împrumutate, inventariate pe 2 file separate) din acest total de 10 884 sînt nefișate, dar catalogate (inventariate) pe hîrtie. Vă predau și fișele lor și aceste file de inventariere a lor. De alt fel chiar și cărțile fișate (8 168) le-am trecut pe file de hîrtie cu titlurile lor și vă predau, împreună cu fișele lor și aceste file de inventariere (catalogare). Aceste file de inventariere pe hîrtie sînt în număr de 113 și fiecare filă e iscălită de mine.

3. Transmit și 33 cărți vechi, unele tipărite, altele manuscrise, precum și 33 documente vechi, împreună cu Codex Dragomirensis (116 clișee), toate cirilice, din sec. XVI—XX. Odată cu ele dau și Inventarul pe hîrtie (4 file), pe care e trecută, oarecum descriptiv, fiecare tipăritură, manuscris și document scris.

4. Transmit și un număr de 589 planșe, inventariate pe o filă și legate în 12 volume.

5. Așa că transmit în total 10 963 (zece mii nouă sute șazeci și trei) bucăți în afară de 162 bucăți donate de mai dinainte și pe care toate le dăruiesc Bibliotecii Catedrei și Seminarului de Slavistică, cu rezerva celor arătate aici la punctele 1 și 3 (Planșele sînt socotite în volume).

6. Mai transmit, deosebit de aceste cărți și broșuri și un număr de 45 colecții de ziare sîrbe, croate, muntenegrene, cehle, bulgărești, germane etc. Anii colecțiilor și numele acestor ziare se află inventariate pe 2 file de coală de hîrtie, iscălite de mine.

7. Transmit și dăruiesc o bibliotecă-dulap, înaltă de 3 m. și lungă de 3 1/2 m., lucrată din lemn de stejar și 8 rinduri de polițe de brad.

8. Fișarea și inventarierea tuturor acestor cărți, broșuri, manuscrise, documente, ziare etc., le-a făcut d. Boris Hristov, licențiat în Litere și fost elev al meu, căruia îi mulțumesc și cu acest prilej, pentru munca și bunăvoința ce-a pus la această grea lucrare.

9. Exprim dorința ca dulapurile cari vor cuprinde cărțile ce le dăruiesc să poarte pe frontispiciul lor inscripția: „Donația prof. Ilie Bărbulescu“.

10. Rog pe d. profesor al Catedrei de Slavistică, ca atunci cînd eu, făcînd încă vreo cercetare științifică și avînd nevoie de careva din cărțile acestei Biblioteci, să binevoiască a dispune să mi se trimită, ca împrumut, la locuința mea din Banu Manta 79, București II. Cărțile ce mi se vor trimite astfel ca împrumut, însă, să fie supuse dispozițiilor Regulamentului tuturor Bibliotecilor Facultății de Litere, în ce privește timpul ținerii la mine și a restituirii lor Bibliotecii de Slavistică.

11. Urez în același timp profesorului Catedrei de Slavistică și studenților ei să facă, cu ajutorul acestor cărți, cercetări și scrieri științifice cit mai originale și strălucite pentru gloria crescîndă a acestei Catedre și a studenților ei și pentru gloria Facultății de Litere și Filosofie din Iași și a Universității din care face parte.

Iași, 22 Martie 1939

Ilie Bărbulescu